

Katowice, dnia

.....

.....
.....
.....

Reprezentowana przez radcę prawnego:

.....

Adres do doręczeń:

.....
.....
.....

PISEMNA INTERPRETACJA PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Prezydent Miasta Katowice działając na podstawie art. 14j § 1 i § 3 w związku z art. 14b, art.14c i art.14k § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (*t.j. Dz. U. z 2015r. poz. 613*) oraz art. 3 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (*t.j. Dz. U. z 2014r. poz. 849 z późn. zm.*)

postanawia

udzielić na wniosek z siedzibą
interpretacji przepisów prawa podatkowego uznając, iż jeżeli wyodrębniono własność lokalu, obowiązek podatkowy w zakresie podatku od nieruchomości od gruntu oraz części budynku stanowiących współwłasność ciąży na właścicielach lokalu w zakresie odpowiadającym częściom ułamkowym wynikającym ze stosunku powierzchni użytkowej lokalu do powierzchni użytkowej całego budynku zgodnie z art. 3 ust. 5 ww. ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

UZASADNIENIE

Dnia z siedzibą
.....zwróciła się do Prezydenta Miasta Katowice z wnioskiem o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego z pytaniem: „Czy w przypadku, gdy na nieruchomości posadowionych jest wiele budynków i w wybranych budynkach zostanie ustanowiona odrębna własność (jednego lub więcej) lokali, to biorąc pod uwagę, iż wyodrębnienie lokali nastąpi w wybranych budynkach, podatek od nieruchomości od części wspólnych (obejmujących części budynków i gruntu) powinien zostać ustalony, zgodnie z art. 3 ust. 5 Upol, według proporcji w jakiej powierzchnia użytkowa lokali stanowiących odrębne nieruchomości (będące własnością Wnioskodawcy) pozostawać będzie do całkowitej powierzchni użytkowej budynku?”.

Wnioskodawca w sposób wyczerpujący przedstawił zdarzenie przyszłe w złożonym wniosku, z którego wynika, iż „Spółka jest użytkownikiem wieczystym nieruchomości gruntowych zabudowanych położonych na obszarze tejże gminy. Każda z przedmiotowych nieruchomości składa się z działek ewidencyjnych ujętych w jednej (odpowiedniej) księdze wieczystej prowadzonej dla danej nieruchomości. Na każdej z tych nieruchomości posadowionych jest wiele budynków. Spółka rozważa ustanowienie odrębnej własności (jednego lub więcej) lokali, w wybranych budynkach posadowionych na nieruchomościach. Po wyodrębnieniu tych lokali, w budynkach nie zostaną żadne inne lokale, a wszystkie pozostałe powierzchnie będą we współwłasności nieruchomości wspólnej”.

W złożonym wniosku Wnioskodawca przedstawił swoje stanowisko wskazując, iż „(...) w przypadku, gdy na nieruchomości posadowionych jest wiele budynków i w wybranych budynkach zostanie ustanowiona odrębna własność (jednego lub więcej) lokali, to biorąc pod uwagę, iż wyodrębnienie lokali nastąpi w wybranych budynkach, to podatek od nieruchomości od części wspólnych (obejmujących części budynków i gruntu) powinien zostać ustalony, zgodnie z art. 3 ust. 5 Uopł, według proporcji w jakiej powierzchnia użytkowa lokali stanowiących odrębne nieruchomości (będące własnością Wnioskodawcy) pozostawać będzie do całkowitej powierzchni użytkowej budynku”.

..... wyczerpująco i szczegółowo uzasadniła ww. stanowisko stwierdzając, iż „zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 Uopł obowiązkowi podatkowemu w podatku od nieruchomości podlegają podatnicy będący właścicielami nieruchomości. Jeżeli nieruchomość stanowi współwłasność dwóch lub więcej podatników, wówczas – na podstawie art. 3 ust. 4 Uopł – obowiązek podatkowy ciąży solidarnie na wszystkich współwłaścicielach. (...) Tym samym, osoba prawna będąca wyłącznym właścicielem nieruchomości dla potrzeb opodatkowania podatku od nieruchomości deklaruje całą powierzchnię tej nieruchomości. W przypadku współwłasności, współwłaściciele zobowiązani są łącznie do uiszczania podatku i odpowiedzialni za zobowiązanie w podatku od nieruchomości od części wspólnych na zasadach odpowiedzialności solidarnej, niezależnie od posiadanego udziału we współwłasności. Powyższa reguła opodatkowania współwłasności ulega istotnej modyfikacji w sytuacji, gdy ustanowiona jest odrębna własność lokali. Wówczas nie stosuje się art. 3 ust. 4 Uopł, bowiem w takiej sytuacji przepis ten wyraźnie odsyła do regulacji zawartej w art. 3 ust. 5 i stanowiącej *lex specialis* względem art. 3 ust. 4 Uopł. Przepis ten reguluje sposób opodatkowania podatku od nieruchomości w odniesieniu do powierzchni budynku oraz gruntu stanowiących części wspólne (Ustawa o własności lokali tę część budynku oraz gruntu nazywa „nieruchomością wspólną”), w sytuacji gdy wyodrębniono własność lokali. Jednocześnie, przytoczona regulacja prawa, ustalająca zasady opodatkowania nieruchomości wspólnej, nie modyfikuje zasad opodatkowania samych lokali. Podstawę opodatkowania nadal stanowi ich powierzchnia użytkowa. Z treści art. 3 ust. 5 Uopł jasno wynika, iż właściciel wyodrębnionego lokalu (lokali) celem ustalenia swojego udziału w powierzchniach wspólnych powinien odnieść powierzchnię użytkową lokalu (lub lokali), którego jest właścicielem, do powierzchni użytkowej całego budynku. Tak ustalony współczynnik właściciel lokalu (lub lokali) powinien następnie odnieść do powierzchni wspólnych i zadeklarować jako podstawę opodatkowania w podatku od nieruchomości”.

Wnioskodawca jednocześnie zaznaczył, iż przedmiotowe stanowisko zgodne jest z poglądami prezentowanymi przez doktrynę i orzecznictwo sądów administracyjnych, w tym między innymi wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 listopada 2012r. (sygn. II FSK 647/11) zgodnie z którym: „(...) art. 3 ust. 4 u.p.o.l. stanowi o solidarnym opodatkowaniu współwłasności (współposiadania) nieruchomości lub obiektu budowlanego, wyraźnie jednak wskazując *in fine* na zastrzeżenie ust. 5 ww. artykułu. Prawdłowo więc wywiódł Sąd wojewódzki, że nie może być mowy o współstosowaniu na gruncie przedmiotowego stanu faktycznego ustępów 4 i 5 art. 3 u.p.o.l., jak chce tego organ (...), gdyż ten drugi przepis stanowi *lex specialis* względem pierwszego z wymienionych [zaznaczenie Wnioskodawcy]. Przypomnieć należy, że zgodnie z § 23 ust. 3 Zasad Techniki Prawodawczej (Dz.U. Nr 100, poz. 908), jeżeli od któregoś z elementów przepisu szczegółowego przewiduje się wyjątki lub którzyś z elementów tego przepisu wymaga uściślenia, przepis formułujący wyjątki lub uściślenia zamieszcza się bezpośrednio po danym przepisie szczegółowym. Taka też jest konstrukcja omawianego art. 3 u.p.o.l., gdzie przepis ustanawiający wyjątek (ust. 5) następuje bezpośrednio po przepisie określającym zasadę w odniesieniu do opodatkowania nieruchomości lub obiektów budowlanych wspólnych (ust. 4). Dodatkowo ten ostatnio wskazany przepis wyraźnie odsyła do przepisu stanowiącego wyjątek, jakim jest art. 3 ust. 5 u.p.o.l. Oczywiście jest bowiem, że zwrot „z zastrzeżeniem ust. 5”, którym operuje art. 3 ust. 4 u.p.o.l. należy interpretować jako odesłanie (zob. G. Wierczyński, Redagowanie i ogłaszanie aktów normatywnych. Komentarz, Lex nr 55404). Zatem we wskazanym zakresie organ argumentuje w istocie w oderwaniu o treści końcowej części przepisu art. 3 ust. 4 u.p.o.l., a w związku z tym z pominięciem dyrektywy interpretacyjnej *lex specialis derogat legi generali*.” Wnioskodawca wskazał ponadto wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 2 lutego 2009r (sygn. III SA/Wa 2535/08), w którym Sąd „(...) jednoznacznie przedstawił metodę liczenia ułamka opisanego w art. 3 ust. 5 Uopł., jak również wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 28 sierpnia 2014r. (sygn. I SA/OI 488/14), wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 19 lutego 2015r. (sygn. I SA/Go 4/15) oraz wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 9 kwietnia 2015r. (sygn. I SA/Łd 8/15) i z dnia 10 kwietnia 2015r. (sygn. I SA/Łd 17/15 oraz I SA/Łd 18/15).

..... podnosząc kwestie prawne zaznacza, iż „zgodnie z art. 2 Uwł, *samodzielnym* lokalem jest wydzielona trwałymi ścianami w obrębie budynku izba lub zespół izb przeznaczonych na stały pobyt ludzi, które wraz z pomieszczeniami pomocniczymi służą zaspokajaniu ich potrzeb mieszkalnych – może stanowić odrębną nieruchomość (odrębny przedmiot własności). Odrębną własność lokali można ustanowić na podstawie umowy, a także jednostronnej czynności prawnej właściciela nieruchomości albo orzeczenia sądu znoszącego współwłasność (art. 7 ust. 1 Uwł). (...) Analizując brzmienie art. 3 ust. 1 „W razie wyodrębnienia własności lokali właścicielowi lokalu przysługuje udział w nieruchomości wspólnej jako prawo związane z wła-

snością lokali. Nie można żądać zniesienia współwłasności nieruchomości wspólnej, dopóki trwa odrębna własność lokali.” nie można mieć wątpliwości, że ustawodawca wprowadzając pojęcie nieruchomości wspólnej nadał jej przymusowy charakter i nadał atrybut współwłasności. Nie ma więc znaczenia, kto jest właścicielem wyodrębnionego lokalu, gdyż jedynym warunkiem powstania współwłasności nieruchomości wspólnej jest moment wyodrębnienia pierwszego lokalu, a jej trwanie związane jest z faktem pozostawiania odrębnej własności lokali. Jest to prawo trwale związane z własnością lokalu. Dopiero „zniesienie” odrębności lokali spowoduje zniesienie współwłasności”.

Wnioskodawca przytacza komentarze: „D.Kurek (Ustawa o własności lokali. Komentarz. red. Okolski 2014 wyd. 8) „1. Istota prawa związanego z prawem głównym. Artykuł 3 ust. 1 WILokU stanowi, że w razie wyodrębnienia własności lokali właścicielowi lokalu przysługuje udział w nieruchomości wspólnej jako prawo związane z własnością lokali. Odrębna własność lokali jest zatem prawem głównym, a udział we współwłasności nieruchomości wspólnej jest prawem związanym. Prawa te pozostają ze sobą w ścisłym związku tego rodzaju, że mogą być przedmiotem obrotu tylko łącznie. Ponadto udział we współwłasności nieruchomości wspólnej nie może przysługiwać innej osobie niż właściciel lokalu” i „J.Pisuliński (SPP T.3 red. E.Gniewek 2013r., wyd. 3) „Ustawa o własności lokali używa pojęcia „nieruchomość wspólna” w art. 3 ust. 2. Zgodnie z nim, przez nieruchomość wspólną należy rozumieć grunt oraz części składowe budynku i urządzeń, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli lokalu. Z innych przepisów ustawy wynika jednak, że nieruchomość wspólna może stanowić przedmiot współwłasności właścicieli lokali (art. 3 ust. 1 zd. 1 WILokU) albo współużytkowania wieczystego (art. 3a ust. 1 i art. 4 ust. 3 WILokU). Nie budzi także obecnie wątpliwości, iż właścicielom lokali musi przysługiwać jednakowe prawo do nieruchomości wspólnej (gruntu i budynku). Nie jest więc dopuszczalne ustanowienie odrębnej własności niektórych lokali wraz z oddaniem w użytkowanie wieczyste ułamkowej części gruntu (w tej kwestii zob. dalsze uwagi), a innych lokali wraz z przeniesieniem udziału we współwłasności tego gruntu (art. 3a ust. 1 pkt 1 i 2 WILokU)” oraz „R.Strzelczyk (R.Strzelczyk, A.Turlej, Własność lokali. Komentarz. Wyd.3, Warszawa 2013) „Artykuł 3 ust. 1 WILokU stanowi, że w razie wyodrębnienia własności lokalu jego właścicielowi przysługuje udział w nieruchomości wspólnej jako prawo związane z własnością lokalu. Współwłasność ta ma charakter przymusowy, nie można bowiem żądać jej zniesienia, dopóki trwa odrębna własność lokali (ust.1)”.

Ponadto powołuję się na stanowisko Sądu Najwyższego w postanowieniu z dnia 24 listopada 2010r. (sygn. II CSK 267/10, LEX nr 738095), zgodnie z którym „Jako całość zatem nieruchomość wspólna jest stosunkiem prawnym współwłasności, zaś udział właściciela w tej współwłasności, wobec brzmienia art. 50 k.c., ma status części składowej nieruchomości lokalowej. Z powyższego wynika, że odrębna własność lokalu, powstała i istniejąca zgodnie z przepisami ustawy, jest prawem głównym, nieruchomość wspólna jest zaś prawem niesamodzielnym, a jej funkcja w stosunku do prawa głównego jest służebna” i jak zaznacza Wnioskodawca „z powyższego jednoznacznie wynika, że nieruchomość wspólna jest przedmiotem współwłasności, przymusowym wprowadzeniem przez Uwl i nierozdzielnie związanym z prawem własności lokalu”.

..... podkreśla, że „ (...) Uwl wprowadziła nowe rozwiązanie prawne, które zostało wyrażone w art. 10 Uwl, a które jednoznacznie potwierdza możliwości ustanawiania odrębnej własności dla siebie poszczególnych lokali przez właściciela nieruchomości: „Art. 10 Właściciel nieruchomości może ustanowić odrębną własność lokali dla siebie, na mocy jednostronnej czynności cywilno prawnej. W takim wypadku stosuje się odpowiednio przepisy o ustanowieniu odrębnej własności w drodze umowy”, jednocześnie powołując komentarz D.Kurek; „Właściciel nieruchomości może wyodrębnić jednostronnym oświadczeniem wszystkie lokale w jednym akcie notarialnym lub pojedynczo – w jednym akcie wyodrębnić jeden lokal. (...) Dotychczasowy właściciel gruntu i budynku jako jego części składowej staje się właścicielem lokali znajdujących się w tym budynku, a przestaje być właścicielem gruntu, którego jest od tego momentu współwłaścicielem, przy czym wszystkie udziały należą do niego, a pomimo to współwłasność nie ustaje, co wydaje się sytuacją raczej wyjątkową. Obecnie jednak docenia się praktyczną doniosłość tej instytucji, ułatwiającej obrót i sprzyjającej jego pewności oraz bezpieczeństwu”.

Reasumując swoje stanowisko Wnioskodawca wskazuje na najnowsze orzecznictwo Sądów Administracyjnych, w tym na wyrok Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim (sygn. I SA/Go 4/15) oraz Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi (sygn. I SA/Łd 8/15, I SA/Łd 17/15 i I SA/Łd 18/15).

We wniosku złożyła: oświadczenie, o którym mowa w art. 14b ww. ustawy - Ordynacja podatkowa; kopię pełnomocnictwa z dnia 03.06.2015r. udzielonego Panu Kamilowi Kuc do reprezentowania Spółki i występowania w jej imieniu Spółki i na jej rzecz w sprawie wydania indywidualnej interpretacji, w tym do złożenia wniosku, reprezentacji (na wszystkich etapach postępowania – w tym postępowania sądowego) oraz wszystkich innych niezbędnych czynnościach; potwierdzenie wykonania przelewu za wydanie interpretacji w wysokości 40,00zł oraz udzielone pełnomocnictwa w kwocie 17,00zł.

Mając na względzie przedstawione zdarzenia przyszłe oraz zaprezentowane przez Wnioskodawcę własne stanowisko w sprawie, podstawową kwestią, w ocenie tutejszego Organu, było przeanalizowanie

obowiązujących przepisów prawa w zakresie problematyki zawartej we wniosku.

Obowiązek podatkowy i zasady opodatkowania w przypadku wyodrębnienia własności lokali w zakresie podatku od nieruchomości od gruntu oraz od części budynków stanowiących współwłasność normuje ustawa z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (*t.j. Dz. U. z 2014r. poz. 849 z późn. zm.*).

Stosownie do treści art. 3 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy o podatkach i opłatach lokalnych podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, będące właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych, z zastrzeżeniem ust. 3.

Dokonując wykładni ww. art. 3 ust. 1 pkt 1 cytowanej ustawy o podatkach i opłatach lokalnych należy stwierdzić, iż w przypadku lokali, stanowiących odrębny przedmiot własności, podatnikami są ich właściciele, gdyż ustanowienie odrębnej własności lokalu w trybie przewidzianym w ustawie z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (*t.j. Dz.U. z 2000 r. Nr 80, poz. 903 z późn. zm.*) powoduje, że stają się one odrębną nieruchomością, również w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Zgodnie z art. 7 ust. 1 ww. ustawy o własności lokali, odrębną własność lokalu można ustanowić w drodze umowy, a także jednostronnej czynności prawnej właściciela nieruchomości albo orzeczenia sądu znoszącego współwłasność. Jeżeli więc nastąpiło wyodrębnienie własności lokali, wówczas obowiązek podatkowy w zakresie podatku od nieruchomości od gruntu oraz części budynku stanowiących współwłasność ciąży na właścicielach lokali.

W art. 3 cytowanej ustawy o podatkach i opłatach lokalnych zawarte są zasady opodatkowania nieruchomości w przypadku, gdy ustanowiona jest odrębna własność lokali. Podstawowym w tym względzie jest przepis art. 3 ust. 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, uzupełniony regulacją art. 3 ust. 5.

Art. 3 ust. 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych stanowi, że jeżeli nieruchomość lub obiekt budowlany stanowi współwłasność lub znajduje się w posiadaniu dwóch lub więcej podmiotów, to stanowi odrębny przedmiot opodatkowania, a obowiązek podatkowy od nieruchomości lub obiektu budowlanego ciąży solidarnie na wszystkich współwłaścicielach lub posiadaczach, z zastrzeżeniem ust. 5.

Z kolei ust. 5 ww. artykułu przewiduje, że jeżeli wyodrębniono własność lokalu, obowiązek podatkowy w zakresie podatku od nieruchomości od gruntu oraz części budynku stanowiących współwłasność ciąży na właścicielach lokalu w zakresie odpowiadającym częściom ułamkowym wynikającym ze stosunku powierzchni użytkowej lokalu do powierzchni użytkowej całego budynku.

Analiza cytowanych powyżej przepisów w oparciu o orzecznictwo sądowe (*wyrok WSA w Poznaniu z dnia 28 marca 2013r. sygn. III SA/Po 617/12, wyrok WSA w Warszawie z dnia 08 października 2010r. sygn. III SA/Wa 1336/10 i powołane przez Wnioskodawcę: wyrok WSA w Warszawie z dnia 02 lutego 2019r. sygn. III SA/Wa 2535/08 oraz wyrok NSA z dnia 13 listopada 2012r. sygn. II FSK 647/11*) prowadzi do wniosku, że obowiązek podatkowy dla właścicieli wyodrębnionych lokali w zakresie dotyczącym współwłasności gruntu oraz części wspólnych budynku określa wyłącznie art. 3 ust. 5 ww. ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Wynika to zarówno z zastrzeżenia zawartego w ust. 4, które oznacza, że przepis ten nie ma zastosowania w okolicznościach określonych w ust. 5, a także z brzmienia ust. 5 wskazującego, że jest to specyficzna regulacja (*lex specialis*) obowiązku podatkowego współwłaścicieli, będących właścicielami wyodrębnionych lokali, w zakresie podatku od nieruchomości od gruntu oraz części budynku stanowiących współwłasność. W związku z powyższym, w przypadku ustanowienia odrębnej własności lokali, obowiązek podatkowy od gruntu oraz części budynku stanowiącego współwłasność powinien zostać ustalony według proporcji w jakiej powierzchnia użytkowa lokali stanowiących odrębne nieruchomości pozostawać będzie do całkowitej powierzchni użytkowej budynku zgodnie z art. 3 ust. 5 ww. ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że w komentarzu dotyczącym opodatkowania części wspólnych – obliczanie podstawy opodatkowania („Podatek od nieruchomości w orzecznictwie sądów administracyjnych. Komentarz. Linie interpretacyjne” – stan prawny na dzień 01.01.2012r. W.Morawskiego [red.]) zauważono, iż „przepis art. 3 ust. 5 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych zawiera błąd logiczny (...) mianownik ułamek, do którego przepis ten się odnosi, powinien zawierać tylko powierzchnię tych części budynku, które nie stanowią współwłasności. Aktualne brzmienie przepisu umożliwia łatwe zmniejszenie ciężaru podatkowego – wystarczy wyodrębnić własność lokali oraz pozostawić odpowiednio dużą część wspólną, aby znacznie zmniejszyć obciążenie podatkiem od nieruchomości działalności gospodarczej prowadzonej w budynkach (np. centrach handlowych)”. Organ podatkowy w takim wypadku nie jest jednakże pozbawiony możliwości rzetelnego ustalenia podstawy opodatkowania, co wynika wprost z art. 199a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (*t.j. Dz. U. z 2015r. poz. 613*).

Jednakże w świetle dotychczasowych, wiążących orzeczeń wydanych w sprawie obliczania podstawy

opodatkowania części wspólnych, w przypadku wyodrębnionych lokali, tutejszy Organ podziela stanowisko Wnioskodawcy w zakresie interpretacji przepisu art. 3 ust. 5 ww. ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, tj. metody obliczania udziału w częściach wspólnych gruntu i budynku stanowiącej stosunek powierzchni użytkowej lokalu do powierzchni użytkowej całego budynku.

Mając na uwadze powyższe, w świetle powołanych poglądów doktryny prawa podatkowego oraz orzecznictwa, tutejszy Organ uznaje, iż stanowisko przedstawione przez Wnioskodawcę w złożonym wniosku dotyczącym sposobu interpretacji przepisów prawa podatkowego, w tym art. 3 ust. 5 ww. ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, w zakresie ustalenia podstawy opodatkowania części wspólnych budynków oraz gruntu dla lokali stanowiących odrębne nieruchomości (*będące własnością lub współwłasnością Wnioskodawcy*) jest prawidłowe.

Niniejsza interpretacja została wydana w oparciu o zdarzenia przyszłe przedstawione przez z siedzibą, a co za tym idzie przedmiotowe postępowanie interpretacyjne ograniczono wyłącznie do udzielenia pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania prawa podatkowego w okolicznościach zdarzeń przyszłych podanych przez Stronę we wniosku. Jednocześnie wskazać należy, iż niniejsza interpretacja wydana została z uwzględnieniem stanu prawnego obowiązującego na dzień jej wydania, a jest to o tyle istotne, iż obowiązujący aktualnie stan prawny ulegnie zmianie z dniem 01.01.2016r. Ponadto związanie organu interpretacją dotyczy jedynie dokonanej wykładni przepisu podatkowego wyłącznie w kontekście zdarzenia przyszłego przedstawionego przez Wnioskodawcę. Nie oznacza to, iż w przypadku dokonania w toku postępowania podatkowego innych ustaleń, Organ będzie musiał zająć stanowisko zbieżne z dokonaną wcześniej interpretacją.

Biorąc pod uwagę powyższe tutejszy Organ postanawia jak w sentencji.

POUCZENIE

Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

Niniejsza interpretacja wraz z wnioskiem o wydanie interpretacji, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Od niniejszej interpretacji przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, ul. Prymasa Stefana Wyszyńskiego 2, za pośrednictwem Prezydenta Miasta Ło, po uprzednim wezwaniu na piśmie Prezydenta Miasta Katowice- w terminie czternastu dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o wydaniu niniejszej interpretacji - do usunięcia naruszenia prawa (*art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - j.t. Dz. U. z 2012r., poz. 270 z późn zm.*).

Skargę do WSA wnosi się w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia tego wezwania (*art. 53 § 2 ww. ustawy*).

Do wiadomości:

- Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Katowicach,
ul. Paderewskiego 32b, 40-282 Katowice
- a/a